

Maandag 5 februari 1917 – ochtendeditie

Een Belgische suikermaatschappij opgekocht.

Naar de Frankfurter Zeitung uit Brussel verneemt, heeft een Oostenrijks-Bulgaarse bankgroep het gehele kapitaal opgekocht van de Belgische Société de Sucrieries et Raffineries bulgares, die sedert 1897 als eerste maatschappij de bietwortelcultuur in Bulgarije uitoefende. Binnenkort zal een algemene vergadering van aandeelhouders plaats vinden, ter goedkeuring van de koop en om een besluit te nemen met betrekking tot de opheffing van de maatschappij.

Maandag 5 februari 1917 – avondeditie

Het voedingsvraagstuk in België.

Londen, 5 februari. De Manchester Guardian behandelt in een hoofdartikel de voedselvoorziening van België in de toekomst. Indien er geen oorlog volgt tussen Duitsland en de Verenigde Staten, zal de Amerikaanse Commissie haar werk mogen voortzetten. En komt het wel tot oorlog dan zouden de oorlogvoerenden kunnen overeenkomen de commissie te erkennen als een neutrale staat met eigen grondwet en eigen vloot. Het personeel van de commissie zou om nationaliteitsredenen van oordeel kunnen zijn, dat zij onmogelijk met haar werk zou kunnen voortgaan; maar dan zou een andere neutrale staat de leiding kunnen nemen. Spanje, dat met de Verenigde Staten heeft samengewerkt, is thans nauwelijks minder diep bij de crisis betrokken dan de Verenigde Staten, Zwitserland zou voor de overneming van de taak het geschiktst zijn, omdat het geen maritieme belangen heeft, die in de huidige oorlog in het gedrang kunnen komen.

In de Vlaamsche Kroniek in de Dietsche Stemmen stelt E. H. Rietjens de vraag, wat de vrede aan Vlaanderen zal brengen. Hij schrijft:

De tijd moet nu eindelijk komen dat wij zelf meester zijn in ons eigen huis, Vlaanderens zanger zegde het in drie woorden:

Vlaanderen is groot en oud genoeg,
Weg met de voogden!

Dat moet de vrede ons brengen, wil hij voor Vlaanderen vruchtbaar en heilzaam zijn: hij moet de Vlaming meester maken in zijn eigen land, hem de beschikking in handen geven over zijn eigen lot, hem zijn eigen weg laten volgen, vrij ook van als vriend of als vijand te kiezen, wie hij vriend en vijand acht van zijn volk en van zijn ras.

Ligt nu een dergelijke oplossing binnen de grenzen van het bereikbare? Waarom niet? Waarom zou bij ons onmogelijk zijn wat in alle andere landen van de beschaafde wereld werd verwezenlijkt? Vlaamse autonomie, Vlaams zelfbestuur is het logische uitvloeisel van 85 jaar Vlaamse strijd: alle andere middelen zijn lapmiddelen, alle andere oplossingen, geen oplossingen, maar verschuivingen van het vraagstuk.

Aan het slot van zijn beschouwing schrijft Rietjens:

Het is hoog tijd dat de bewuste Vlamingen er voor gaan zorgen meer dan beloften te veroveren en ernstige panden in handen te krijgen, die voor de toekomst van ons volk krachtige waarborgen zijn. Wanneer de regering van Havre terugkeert naar Brussel dan moet de Vlaming haar kunnen ontvangen als de heer des huizes, en daar niet meer staan als de vreemde en minderwaardige knecht. Ambten en waardigheden moeten door Vlamingen bezet zijn of voor aangewezen Vlamingen bewaard zijn gebleven; wetten en bepalingen die aan de ontwikkeling van ons volk in de weg lagen,

opgeruimd of vervangen door wetten en bepalingen welke ons volk steunen en voorwaarts helpen.

Bitter weinig van dat alles is verwezenlijkt. En zij die zouden menen dat het om Vlaanderens toekomst te verzekeren voldoende zou zijn van dat alles als voorwaarde op de vredesconferentie te bedingen en vast te leggen in het vredesverdrag, vergissen zich hemelsbreed.

Het is nu de tijd, of nooit! Thans kan nog met één pennentrek volbracht worden wat na morgen misschien weer jaren en tientallen jaren van harde strijd en bittere kamp zal eisen: het zou roekeloos zijn die kans te laten voorbijgaan.